Spis 1 Afs 53/2008 byl spojen se spisem číslo 1 Afs 21/2008 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

1 Afs 21/2008 - 98

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **TV PRODUCTS CZ, s.r.o.**, se sídlem Rybná 669/4, Praha 1, zastoupené JUDr. Davidem Štrosem, advokátem se sídlem Národní 32, Praha 1, proti žalovanému **Celnímu ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Kasárenská 6, České Budějovice, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 7. 2007, č. j. 1484/07-030100-21/9, č. j. 1484/07-030100-21/10, č. j. 1484/07-030100-21/11, č. j. 1484/07-030100-21/15, č. j. 1484/07-030100-21/16, č. j. 1484/07-030100-21/25, č. j. 1484/07-030100-21/21, č. j. 1484/07-030100-21/20, č. j. 1484/07-030100-21/18, č. j. 1484/07-030100-21/19, č. j. 1484/07-030100-21/17, č. j. 1484/07-030100-21/8, č. j. 1484/07-030100-21/7, č. j. 1484/07-030100-21/12, č. j. 1484/07-030100-21/13, č. j. 1484/07-030100-21/14, č. j. 1484/07-030100-21/22, č. j. 1484/07-030100-21/23, č. j. 1484/07-030100-21/24, č. j. 1484/07-030100-21/3, v řízení o kasačních stížnostech žalobce proti rozsudkům Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 165/2007 – 51, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 166/2007 – 51, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 167/2007 – 51, ze dne 9. 1. 2008, č. j. 10 Ca 171/2007 – 49, ze dne 9. 1. 2008, č. j. 10 Ca 172/2007 – 49, ze dne 9. 1. 2008, č. j. 10 Ca 181/2007 – 50, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 177/2007 – 52, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 176/2007 – 49, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 174/2007 – 49, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 175/2007 – 51, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 173/2007 – 49, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 164/2007 – 51, ze dne 1. 2. 2008, č. j. 10 Ca 163/2007 – 47, ze dne 11. 2. 2008, č. j. 10 Ca 168/2007 – 51, ze dne 11. 2. 2008, č. j. 10 Ca 169/2007 – 52, ze dne 18. 2. 2008, č. j. 10 Ca 170/2007 – 52, ze dne 11. 2. 2008, č. j. 10 Ca 178/2007 – 51, ze dne 18. 2. 2008, č. j. 10 Ca 179/2007 – 51, ze dne 11. 2. 2008, č. j. 10 Ca 180/2007 – 51, ze dne 14. 3. 2008, č. j. 10 Ca 159/2007 – 48,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 21/2008, sp. zn. 1 Afs 22/2008, sp. zn. 1 Afs 23/2008, sp. zn. 1 Afs 24/2008, sp. zn. 1 Afs 25/2008, sp. zn. 1 Afs 26/2008, sp. zn. 1 Afs 41/2008, sp. zn. 1 Afs 42/2008, sp. zn. 1 Afs 43/2008, sp. zn. 1 Afs 44/2008, sp. zn. 1 Afs 47/2008, sp. zn. 1 Afs 48/2008, sp. zn. 1 Afs 51/2008, sp. zn. 1 Afs 53/2008, sp. zn. 1 Afs 54/2008, sp. zn. 1 Afs 55/2008, sp. zn. 1 Afs 56/2008, sp. zn. 1 Afs 57/2008, sp. zn. 1 Afs 58/2008, sp. zn. 1 Afs 75/2008, **se spojují** ke společnému projednání. Nadále budou vedeny pod sp. zn. 1 Afs 21/2008.

II. Rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 165/2007 – 51, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 166/2007 - 51, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 167/2007 - 51, ze dne 9. 1. 2008, č. j. 10 Ca 171/2007 - 49, ze dne 9. 1. 2008, č. j. 10 Ca 172/2007 - 49, ze dne 9. 1. 2008, č. j. 10 Ca 181/2007 - 50, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 177/2007 - 52, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 176/2007 - 49, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 174/2007 - 49, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 175/2007 - 51, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 173/2007 - 49, ze dne 14. 12. 2007, č. j. 10 Ca 164/2007 - 51, ze dne 1. 2. 2008, č. j. 10 Ca 163/2007 - 47, ze dne 11. 2. 2008, č. j. 10 Ca 168/2007 - 51, ze dne 11. 2. 2008, č. j. 10 Ca 169/2007 - 52, ze dne 18. 2. 2008, č. j. 10 Ca 170/2007 - 52, ze dne 11. 2. 2008, č. j. 10 Ca 178/2007 - 51, ze dne 18. 2. 2008, č. j. 10 Ca 179/2007 - 51, ze dne 11. 2. 2008, č. j. 10 Ca 180/2007 - 51 a ze dne 14. 3. 2008, č. j. 10 Ca 159/2007 - 48, **se zrušují**; věc se vrací Krajskému soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

a)
1 Afs 21/2008

Rozsudkem ze dne 14. prosince 2007, č. j. 10 Ca 165/2007 - 51, zamítl krajský soud žalobu, jíž se žalobkyně (dále též „stěžovatelka) domáhala přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství v Českých Budějovicích (dále též „žalovaný“) ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/9. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Celního úřadu v Českých Budějovicích (dále jen „celní úřad“) ze dne 4. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-9, o dodatečném vyměření cla v částce 15 829 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 3007,50 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 26. května 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 22/2008

Rozsudkem ze dne 14. prosince 2007, č. j. 10 Ca 166/2007 - 51, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/10. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 4. října 2006,

č. j. 3264/06-0361-21-10, o dodatečném vyměření cla v částce 22 585 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 4291,20 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 2. června 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 23/2008

Rozsudkem ze dne 14. prosince 2007, č. j. 10 Ca 167/2007 - 51, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/11. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 4. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-11, o dodatečném vyměření cla v částce 44 494 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 8453,80 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 19. července 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 24/2008

Rozsudkem ze dne 9. ledna 2008, č. j. 10 Ca 171/2007 - 49, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/15. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 4. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-15, o dodatečném vyměření cla v částce 11 293 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 2145,60 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 4. června 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 25/2008

Rozsudkem ze dne 9. ledna 2008, č. j. 10 Ca 172/2007 - 49, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/16. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 5. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-16, o dodatečném vyměření cla v částce 8166 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 1551,50 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 14. června 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 26/2008

Rozsudkem ze dne 9. ledna 2008, č. j. 10 Ca 181/2007 - 50, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/25. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 6. října 2006, č.j. 3264/06-0361-21-25, o dodatečném vyměření cla v částce 8409 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 1597,70 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 14. května 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 41/2008

Rozsudkem ze dne 14. prosince 2007, č. j. 10 Ca 177/2007 - 52, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne

4. července 2007, č.j. 1484/07-030100-21/21. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 5. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-21, o dodatečném vyměření cla v částce 6549 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 1244,30 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 15. července 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 42/2008

Rozsudkem ze dne 14. prosince 2007, č. j. 10 Ca 176/2007- 49, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/20. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 5. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-20, o dodatečném vyměření cla v částce 6722 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 1277,20 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 14. července 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 43/2008

Rozsudkem ze dne 14. prosince 2007, č. j. 10 Ca 174/2007 - 49, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/18. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 5. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-18, o dodatečném vyměření cla v částce 10 164 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 1931,20 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 30. června 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 44/2008

Rozsudkem ze dne 14. prosince 2007, č. j. 10 Ca 175/2007 - 51, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/19. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 5. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-19, o dodatečném vyměření cla v částce 22 405 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 4257 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 7. července 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 47/2008

Rozsudkem ze dne 14. prosince 2007, č. j. 10 Ca 173/2007 - 49, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/17. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 5. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-17, o dodatečném vyměření cla v částce 39 205 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 7448,90 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 21. června 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 48/2008

Rozsudkem ze dne 14. prosince 2007, č. j. 10 Ca 164/2007 - 51, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/8. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 4. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-8, o dodatečném vyměření cla v částce 96 672 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 18 367,70 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 20. května 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 51/2008

Rozsudkem ze dne 1. února 2008, č. j. 10 Ca 163/2007 - 47, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/7. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 4. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-7, o dodatečném vyměření cla v částce 27 168 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 5162 Kč, a to za zboží (výrobek „Duhové malování“) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 8. června 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 53/2008

Rozsudkem ze dne 11. února 2008, č. j. 10 Ca 168/2007 - 51, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/12. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 4. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-12, o dodatečném vyměření cla v částce 49 080 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 9325,20 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 6. srpna 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 54/2008

Rozsudkem ze dne 11. února 2008, č. j. 10 Ca 169/2007 - 52, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/13. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 4. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-13, o dodatečném vyměření cla v částce 43 282 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 8223,50 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 19. srpna 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 55/2008

Rozsudkem ze dne 18. února 2008, č. j. 10 Ca 170/2007 - 52, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/14. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 4. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-14, o dodatečném vyměření cla v částce 49 010 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 9311,90 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního

režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 24. srpna 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 56/2008

Rozsudkem ze dne 11. února 2008, č. j. 10 Ca 178/2007 - 51, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/22. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 5. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-22, o dodatečném vyměření cla v částce 6444 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 1244,40 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 30. července 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 57/2008

Rozsudkem ze dne 18. února 2008, č. j. 10 Ca 179/2007 - 51, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/23. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 5. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-23, o dodatečném vyměření cla v částce 5120 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 972,80 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 4. srpna 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 58/2008

Rozsudkem ze dne 11. února 2008, č. j. 10 Ca 180/2007 - 51, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/24. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 6. října 2006, č. j. 3264/06-0361-21-24, o dodatečném vyměření cla v částce 5020 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 953,80 Kč, a to za zboží (elektrické skútry) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 14. května 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

1 Afs 75/2008

Rozsudkem ze dne 14. března 2008, č. j. 10 Ca 159/2007 - 48, zamítl krajský soud žalobu, jíž se stěžovatelka domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2007, č. j. 1484/07-030100-21/3. Posléze uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 22. září 2006, č. j. 3264/06-0361-21-3, o dodatečném vyměření cla v částce 43 568 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 8277,90 Kč, a to za zboží (výrobek „Duhové malování“) propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 2. června 2004 na základě celního prohlášení stěžovatelky z téhož dne.

b)

Ve shora uvedených věcech stěžovatelka podala samostatné žaloby a krajský soud o nich rozhodl samostatnými rozsudky. Krajský soud k žalobám zaujal právní názor, ve kterém se ztotožnil s napadenými rozhodnutími žalovaného. Krajský soud obdobně

jako žalovaný vyšel ve svých rozsudcích z toho, že zboží dovážené stěžovatelkou bylo v celním prohlášení nesprávně označeno, pročež celní úřad po následné kontrole po propuštění zboží do celního režimu volného oběhu, na základě dodatečně vyžádaných podpůrných dokladů, vyměřil pro každý jednotlivý dovoz dodatečným platebním výměrem clo a daň z přidané hodnoty v zákonné výši, a to s ohledem na změnu sazebního zařazení dovezeného zboží.

II.
Shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Rozsudky krajského soudu napadla stěžovatelka včas podanými kasačními stížnostmi. V kasačních stížnostech shodně uvedla, že je podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka namítla, že při dovozu zboží v průběhu dlouhého souvislého období nutno dojít k závěru, že byla ohledně zařazení zboží do příslušného celního sazebníku v dobré víře o správnosti takového zařazení. To je odůvodněno jednak absencí námitek celního úřadu v případě velkého množství celních prohlášení v průběhu dlouhého časového období, jednak absencí námitek v rámci velkého celního řízení. Odkazuje na judikaturu Ústavního soudu a tvrdí, že v průběhu celního řízení nebyla chráněna dobrá víra stěžovatelky. Konečně se domáhá aplikace čl. 220 bod 2 písm. b) Nařízení Rady č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, v češtině publikováno ve Zvláštním vydání Úředního věstníku, kap. 2, sv. 4, str. 307 - 356 (dále jen „Celní kodex Společenství“). Otázku správnosti zařazení zboží do celního sazebníku navíc stěžovatelka s celními orgány opakovaně konzultovala.

Žalovaný polemizuje ve svém vyjádření s tím, že se celní orgány dopustily v průběhu celního řízení chyby ve smyslu čl. 220 bod 2 písm. b) Celního kodexu Společenství. Závazné informace se stěžovatelka v celních řízeních nedomáhala, ačkoliv právě jen existence závazné informace podle čl. 12 Celního kodexu Společenství by mohla založit dobrou víru stěžovatelky. Ze strany celních orgánů je uplatňován nárok státu, resp. Společenství, na zaplacení cla a daně ve správné výši. Žalovaný proto navrhl, aby kasační stížnosti žalobkyně byly zamítnuty.

III.
Spojení věcí

Nejvyšší správní soud nejprve konstatoval, že všechny žaloby směřovaly proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, tj. proti rozhodnutím žalovaného z téhož dne, kterými byla zamítnuta odvolání stěžovatelky proti souvisejícím dodatečným platebním výměrům, proti těmto rozhodnutím stěžovatelka uplatnila totožné námitky, krajský soud své rozsudky v podstatě shodně odůvodnil, totožné jsou i důvody obsažené v kasačních stížnostech. Všechny dodatečné platební výměry se týkají dovozu zboží počínaje vstupem České republiky do Evropské unie dne 1. 5. 2004 a konče publikací relevantních evropských právních předpisů v Úředním věstníku EU (srov. k tomu níže). Jsou tak splněny podmínky uvedené v § 39 odst. 1 s. ř. s., a proto prvním výrokem kasační soud spojil řízení o předmětných kasačních stížnostech ke společnému projednání.

IV.

Právní hodnocení věci

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnosti v záhlaví uvedených věcech jsou důvodné, ovšem z jiných důvodů, než uvádí stěžovatelka. Základní otázkou totiž v daném případě je, v jakém právním prostředí se odehrály posuzované dovozy zboží. Nejvyšší správní soud nejprve rekapituloval rozhodnutí Soudního dvora ve věci *Skoma-Lux, s. r. o.* (IV/1), aby pak závěry Soudního dvora aplikoval na nyní projednávaný případ, a dospěl k závěru, že rozhodnutí krajského soudu stejně jako rozhodnutí žalovaného jsou protiústavní, a současně rozporné se základními zásadami práva Společenství, neboť ukládají stěžovatelce povinnost, která nemá oporu v zákoně, resp. v nařízení aplikovatelném na stěžovatelku (IV/2).

IV/1
Rozhodnutí Soudního dvora ES ve věci *Skoma-Lux, s. r. o.*

Dne 11. prosince 2007 rozhodl Soudní dvůr ES věc *Skoma-Lux, s. r. o. proti Celnímu ředitelství Olomouc*, C-161/06 (zatím nepublikováno ve Sbírce rozhodnutí Soudního dvora, přístupné česky na http://curia.europa.eu, česká anotace viz I. Šlosarčík, Jurisprudence č. 4/2008, str. 44 - 50). V této věci rozhodl Soudní dvůr o předběžné otázce Krajského soudu v Ostravě, týkající se aplikace Celního kodexu Společenství, a to pro období před vyhlášením tohoto kodexu v češtině.

Jak Soudní dvůr v odpovědi na předběžnou otázku českého správního soudu uvedl, již ze samotného znění čl. 254 odst. 2 ES vyplývá, že nařízení může vyvolávat právní účinky, pouze pokud bylo vyhlášeno v Úředním věstníku Evropské unie. Z ustanovení článku 58 Aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky k Evropské unii a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie (Úř. věst. 2003, L 236, s. 33, dále jen „Akt o podmínkách přistoupení“) ve spojení s články 4, 5 a 8 nařízení Rady č. 1 ze dne 15. dubna 1958 o užívání jazyků v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. 1958, 17, s. 385; české Zvl. vyd. 01/01, s. 3), ve znění Aktu o podmínkách přistoupení, vyplývá, že v případě členského státu, jehož jazyk je úředním jazykem Unie, je třeba řádné vyhlášení nařízení Společenství chápat jako vyhlášení tohoto aktu v uvedeném jazyce v Úředním věstníku Evropské unie (body 33 - 34 rozhodnutí *Skoma-Lux, s. r. o.*).

Soudní dvůr zdůraznil ústavněprávní a lidskoprávní rovinu tohoto problému. [K]*ategorický požadavek právní jistoty vyžaduje, aby právní úprava Společenství umožnila dotčeným osobám seznámit se přesně* s *rozsahem povinností, které jim ukládá, což lze zaručit pouze řádným vyhlášením v úředním jazyce adresáta* [s odkazem na předchozí judikaturu]. *Bylo by mimoto v rozporu se zásadou rovného zacházení uplatňovat stejně povinnosti uložené právní úpravou Společenství ve starých členských státech, kde mají jednotlivci možnost seznámit se s těmito povinnostmi v Úředním věstníku Evropské unie v jazyce těchto států, a v přistoupivších členských státech, kde to nebylo možné z důvodu opožděného vyhlášení. Dodržování takových základních zásad není v rozporu se zásadou efektivity práva Společenství, jelikož posledně uvedená zásada se nemůže týkat pravidel, která vůči jednotlivcům ještě nelze uplatňovat* (body 38 - 40).

Soudní dvůr odmítl, že by nedostatek řádného vyhlášení právního předpisu EU v Úředním věstníku mohl být zhojen dostupností téhož předpisu na internetu (bod 48). Proto Soudní dvůr vyslovil k prvé otázce českého správního soudu právní názor, podle něhož *článek 58 Aktu o podmínkách přistoupení brání tomu, aby povinnosti obsažené v právní úpravě Společenství, která nebyla vyhlášena v Úředním věstníku Evropské unie v jazyce nového členského státu, ačkoliv je tento jazyk jedním z úředních jazyků Unie, mohly být uloženy jednotlivcům v tomto státě, i když se tyto osoby mohly seznámit s touto právní úpravou jinými způsoby* (bod 51).

Soudní dvůr též omezil temporální dopady svého rozhodnutí o neaplikovatelnosti nepublikovaných evropských předpisů. Podle Soudního dvora totiž členské státy na základě práva Společenství nejsou povinny zpochybnit správní nebo soudní rozhodnutí přijatá na základě v domácím jazyce nepublikovaných evropských předpisů, pokud jsou takováto rozhodnutí podle příslušných vnitrostátních pravidel již konečná (bod 72; srov. však bod 73 rozhodnutí); to se ovšem netýká těch rozhodnutí, která byla k datu rozsudku ve věci *Skoma-Lux, s. r. o.*, tedy ke dni 11. prosince 2007, napadena opravným prostředkem v rámci správního nebo soudního řízení (bod 71).

IV/2
Aplikace právních závěrů Soudního dvora ES na nyní rozhodovaný případ

a)

Právní závěry Soudního dvora v kauze analyzované v části IV/1 lze vztáhnout též na nyní projednávanou věc, když k rozhodným právním skutečnostem ve všech věcech spojených v tomto řízení došlo v období mezi 1. květnem 2004 (vstup do Evropské unie a novelizace českého celního zákona) a 27. srpnem 2004 (datum řádného uveřejnění Celního kodexu Společenství a dalších relevantních předpisů v české verzi Zvláštního vydání Úředního věstníku): v daném případě se jedná o dovozy zboží ve dnech 26. května 2004, 2. června 2004, 19. července 2004, 4. června 2004, 14. června 2004, 14. května 2004, 15. července 2004, 14. července 2004, 30. června 2004, 7. července 2004, 21. června 2004, 20. května 2004, 8. června 2004, 6. srpna 2004, 19. srpna 2004, 24. srpna 2004, 30. července 2004, 4. srpna 2004, 14. května 2004 a 2. června 2004. Je nerozhodné, že dodatečné platební výměry celního úřadu, které byly následně napadeny před žalovaným, byly vydány již v době, kdy všechny relevantní právní předpisy byly řádně publikovány.

Počínaje 1. květnem 2004 (vstup České republiky do Evropské unie) začaly být níže uvedené evropské celní předpisy přímo účinné v českém právním řádu. Proto byla také provedena novela českého celního zákona zákonem č. 187/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů, který řadu ustanovení celního zákona včetně vymezení základních pojmů, informací o celních předpisech, cla a celního sazebníku, původu zboží a celní hodnoty, dopravy zboží přes státní hranice, celního prohlášení, včetně jeho podávání a celně schválených určení, vráceného zboží, vzniku celního dluhu a jeho zániku, evidence cla a jeho splatnosti, vrácení a prominutí cla, zrušil (srov. k tomu také obecnou část důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona ze dne 12. 11. 2003, tisk 504/0, přístupný v repozitáři Poslanecké sněmovny PČR na adrese www.psp.cz). Český celní zákon tak přestal být samostatně aplikovatelnou normou:

počínaje 1. květnem 2004 tento zákon upravuje *některé právní vztahy v oblasti celnictví, pokud nejsou upraveny bezprostředně závaznými předpisy Evropských společenství* (§ 1 celního zákona ve znění novely č. 187/2004 Sb.). Nikoliv náhodou se ostatně právě shora obsažně rozebíraná věc *Skoma-Lux, s. r. o.* týkala celního řízení v době krátce po vstupu do Evropské unie.

V souladu s popsanou novou právní situací po vstupu do Evropské unie byl v kauze stěžovatelky vedle českých předpisů [zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, oba ve znění účinném ke dni vydání jednotlivých rozhodnutí] aplikován též Celní kodex Společenství; ten byl česky vyhlášen ve zvláštním vydání Úředního věstníku, kap. 2, sv. 4, s. 307 - 356, a to dne 27. srpna 2004. Dále bylo v rozhodnutích týkajících se stěžovatelky aplikováno nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, česky vyhlášeno ve zvláštním vydání Úředního věstníku, kapitola 2, svazek 2, s. 382 - 386, a to dne 20. srpna 2004, a nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, česky vyhlášeno ve zvláštním vydání Úředního věstníku, kapitola 2, sv. 6, s. 3 - 516, a to dne 27. srpna 2004 (data vyhlášení zjištěna dle oficiálního dopisu Úřadu pro úřední tisky Evropských společenství předsedovi Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2005, č. j. DIRGEN(05) D/15074, Ref: TLC/ma-d15074 j.baxa; srov. též bod 31 rozhodnutí *Skoma-Lux, s. r. o.*).

b)

V nyní projednávaném případě je nesporně splněna podmínka vytyčená Soudním dvorem ke zpochybnění aktů aplikace nepublikovaného evropského práva, neboť ke dni vyhlášení rozsudku ve věci *Skoma-Lux, s. r. o*, tedy k 11. prosinci 2007, byla všechna správní rozhodnutí napadena v rámci soudního řízení (viz bod 71 rozhodnutí *Skoma-Lux, s. r. o.*). Stěžovatelka nicméně nedostatek publikace evropských předpisů pro svou věc nenamítá, a naopak polemizuje s výkladem, který v této věci co se týče těchto předpisů žalovaný učinil. Základní otázkou tedy je, zda Nejvyšší správní soud má v takovémto případě ignorovat skutečnost, že právní podklad pro dodatečné vyměření cla nebyl v daných věcech dán, neboť k dovozům zboží došlo v době před 27. srpnem 2004, tedy před řádnou publikací všech relevantních evropských předpisů v českém jazyce.

Nejvyšší správní soud nejprve předesílá následující. Požadavek rovnocennosti (někdy také překládaný jako „ekvivalence“) odráží zásadu účinné ochrany práv jednotlivců v právu Společenství. Podle tohoto požadavku musí být jednotlivci garantována možnost ochrany práv, které mu přiznává právo Společenství, a to za stejných podmínek, jaké jsou uplatňovány při vynucování obdobných práv plynoucích z práva vnitrostátního (viz poprvé věc 33/76 *Rewe v. Landwirtschaftskammer für das Saarland* [1976] ECR 1989, bod 5, česky např. Bobek, M. - Komárek, J. - Passer, J. M. - Gillis, M. Předběžná otázka v komunitárním právu, Praha, Linde 2005, str. 198). Pro posouzení požadavku rovnocennosti ochrany práv plynoucích z práva Společenství, především tedy judikatury Soudního dvora, a práv „čistě“ domácí povahy, je určující především postoj judikatury Nejvyššího správního soudu k dopadům nálezu, kterým Ústavní soud buď zrušil zákon pro jeho protiústavnost, resp. vyslovil protiústavnost již sice zákonodárcem derogovaného, ale na dřívější právní skutečnosti stále aplikovatelného zákona. Takovéto srovnání je na

místě o to více, že Soudní dvůr ES plní ve vztahu k sekundární legislativě Společenství v podstatě vedle jiného také roli „ústavního“ soudu Společenství. Český Ústavní soud ostatně tuto roli Soudního dvora ve svém zásadním nálezu k právu Evropské unie, byť podmíněně, akceptoval (Nález Ústavního soudu ze dne 8. března 2006, sp. zn. Pl. ÚS 50/04, č. 154/2006 Sb. - „*Cukerné kvóty II*“).

Nejvyšší správní soud již v jednom ze svých historicky prvých rozsudků uvedl, že „[z]*ruší-li Ústavní soud některé ustanovení zákona pro jeho neústavnost, odpovídá principu oprávněného očekávání, aby soud v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu, které se o ně opírá. Při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí proto správní soud není vázán ustanovením takto zrušeného zákonného ustanovení, ale musí dbát nálezu Ústavního soudu; v takovém případě není rozhodující, že napadené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno ještě před tím, než Ústavní soud zákonné ustanovení zrušil. Nezákonnost napadeného rozhodnutí pak správní soud zpravidla shledá v rozporu s předpisem vyšší právní síly, totiž s Ústavou.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001 - 29, publ. pod č. 2/2003 Sb. NSS).

Ve svém nedávném rozsudku pak Nejvyšší správní soud jasně uvedl, že „*jakkoliv platí obecná zásada, podle níž zrušovací nálezy Ústavního soudu mají v řízení o kontrole norem účinky ex nunc a nikoliv ex tunc* [...] *představuje vyslovení interpretativního výroku Ústavním soudem o protiústavnosti právního předpisu překážku jeho aplikace v těch případech, kdy by ještě tato aplikace připadala v úvahu. Jinak řečeno, citovaný nález Ústavního soudu sice nemůže vyvolat možnost opětovného otevření těch případů, které již byly pravomocně ukončeny; zároveň však platí, že právní názor v něm obsažený nelze opomenout tehdy, pakliže se jedná o řízení dosud neskončená, a to i včetně těch řízení, které dobíhají u správních soudů. V těchto případech má (pouhý) interpretativní výrok Ústavního soudu pro aplikační praxi v podstatě stejný význam a smysl jako výrok, kterým se ruší právní předpis* (viz rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 Afs 7/2005 - 127, obdobně též rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 Afs 174/2004 - 68, oba přístupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tedy zaujal v citovaném rozsudku č. j. 5 Afs 7/2005 - 127 v podstatě obdobnou konstrukci ve vztahu k dopadům interpretativních nálezů Ústavního soudu v rámci abstraktní kontroly norem, kterou vytyčil Soudní dvůr ES ve vztahu ke svému interpretativnímu rozhodnutí v kauze *Skoma-Lux, s. r. o.* (Nejvyšší správní soud připomíná, že Soudní dvůr ES považuje otázku předpisů nepublikovaných v češtině nikoliv za otázku platnosti takovýchto předpisů v České republice, ale toliko otázku interpretace těchto předpisů, což má zásadní dopady zejména s ohledem na spolupráci mezi soudy členských států a Soudním dvorem, a je tím dána možnost českého soudu posoudit takovouto otázku bez toho, aby současně podával předběžnou otázku Soudnímu dvoru ve smyslu doktríny vytyčené rozhodnutím ve věci 314/85 *Foto-Frost* [1987] ECR 4199 - k tomu srov. také bod 33 stanoviska generální advokátky Kokott ze dne 18. září 2007 v kauze *Skoma-Lux, s. r. o.*).

Nutno si totiž uvědomit, že požadavek obecné dostupnosti právních předpisů a jejich publikace ve veřejné sbírce je přímo esenciálním požadavkem ústavního a právního státu (srov. v českém ústavním systému čl. 52 Ústavy). V literatuře se vyskytly dokonce názory, že jiné rozhodnutí než rozhodnutí, jaké učinil Soudní dvůr ve věci *Skoma-Lux, s. r.*

o., by muselo vést k zákroku Ústavního soudu ČR, a to i pro možný konflikt s „tvrdým" jádrem české ústavy (srov. Bobek, M. K absenci řádného vyhlášení komunitární legislativy jazycích nových členských států, Soudní rozhledy č. 12/2006, str. 449 násl., na str. 464 - 465). Pokud tedy Soudní dvůr ES jasně vytyčil hranici, od které je nutno poskytnout ochranu subjektům proti ukládání povinností na základě nepublikovaného nařízení, není možné takovouto ochranu neposkytnout jen proto, že jednotlivec se této ochrany výslovně nedovolal, a to tím spíše, pokud by ve srovnatelné procesní situaci týkající se čistě vnitrostátního právního vztahu taková ochrana byla poskytnuta.

V jiném svém nedávném rozsudku č. j. 2 As 9/2008 – 75, ze dne 13. 6. 2008 pak Nejvyšší správní soud jasně vymezil svůj postoj k situaci, kde samotná aplikace § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. spojená s nedostatkem relevantní námitky ze strany stěžovatele (žalobce) vede k protiústavnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V rozsudku č. j. 2 As 9/2008 - 75 Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že český model správního soudnictví založený na retrospektivnosti náhledu na předchozí správní řízení a rozhodnutí musí mít svoje limity, přičemž těmi musí být chápán jakýkoliv způsob výkladu, který by vedl k protiústavnosti. Postup soudu, který by vědomě vydal protiústavní rozsudek, je v podmínkách právního státu nepřijatelný: „*Standardními řešeními podobných situací je buď postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR* [podání návrhu na zrušení zákona Ústavnímu soudu] *anebo ústavně konformní výklad aplikovaných zákonných ustanovení.* [...] *Postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR však nepovažuje zdejší soud v daném případě za racionální. V úvahu by totiž přicházel pouze test ústavnosti ustanovení § 109 odst. 3 věty před středníkem* („Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti"). *Toto ustanovení však zakotvuje obecnou procesní zásadu, kterou Nejvyšší správní soud nepovažuje za protiústavní. Jedná se totiž o zásadu dispozitivnosti řízení, zcela obvyklou a racionálně odůvodněnou i v jiných typech řízení a v konečném důsledku chránící legitimní zájmy účastníků a garantující určitou míru právní jistoty a procesní předvídatelnosti. Druhou možností je ústavně konformní výklad citovaného zákonného ustanovení. To by v daném případě konkrétně znamenalo, že by se pod některou ze shora citovaných výjimek ze zmíněné zásady dispozitivnosti musela podřadit i situace, která nastala v daném případě.*" Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že chybné právní posouzení věci (třebas i protiústavní povahy) zjevně pod žádnou z těchto výjimek uvedených v § 109 odst. 3 s. ř. s. nespadá, pročež nebylo možno zvolit ani druhou možnost, tedy ústavně konformní výklad § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto uzavřel: „*Jestliže tedy v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl k přesvědčení, že nemůže vydat rozhodnutí, které by obstálo v testu ústavnosti za přímého použití jednoduchého práva, a zároveň k vytčenému cíli nedospěje postupem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR ani ústavně konformním výkladem zákona, je namístě přímo aplikovat normu ústavní. To konkrétně znamená, že z čl. 40 odst. 6 Listiny* [kterýžto článek by byl jinak v daném případě důvodem protiústavnosti správního a posléze též soudního rozhodnutí] *Nejvyšší správní soud dovozuje rozšíření výjimek z vázanosti soudu důvody kasační stížnosti nad jejich rámec zakotvený v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s.*" Jakkoliv tedy základní zásady přezkumu soudního rozhodnutí na základě kasační stížnosti (což platí obdobně též pro soudní přezkum správního rozhodnutí) nejsou v obecné rovině protiústavní, je v každém případě povinností správního soudu je aplikovat takovým způsobem a jen v takových případech, aby jejich aplikace nevyvolávala protiústavní důsledky ani v individuálním případě.

Situace v nyní projednávané kauze je obdobná právě zmíněnému případu č. j. 2 As 9/2008 - 75. Pokud by Nejvyšší správní soud nepřihlédl k faktu, že pro vydání dodatečného platebního výměru neexistoval žádný zákonný základ (v tomto případě základ v podobě vnitrostátně přímo aplikovatelného nařízení jakožto tzv. sekundárního pramene práva Společenství), porušil by svým rozhodnutím čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle něhož daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona, a čl. 4 odst. 1 Listiny, podle něhož povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Procesní normy soudního řádu správního totiž nelze vnímat jako samoúčelné, které by mohly založit překážku pro aplikaci ústavně zaručeného základního práva. Proto může Nejvyšší správní soud přímo aplikovat čl. 11 odst. 5 a čl. 4 odst. 1 Listiny i za situace, kdy stěžovatelka tuto námitku v kasační stížnosti vůbec neuplatnila.

c)

S ohledem na výše podaný požadavek rovnocennosti ochrany subjektivních práv je tedy nesporné, že Nejvyšší správní soud nemůže jen pro nedostatek relevantní námitky rozhodnout způsobem, který by ve svém důsledku vedl jednak k protiústavnosti, jednak k rozporu se základními právy chráněnými též jako nepsané zásady právní v systému práva Společenství. Na tomto místě se sluší připomenout, že Soudní dvůr jasně vyslovil, že účelem a důsledkem jeho rozsudku *„je odložení uplatnitelnosti povinností, které nařízení Společenství ukládá jednotlivcům v členském státě, do doby, než se s nimi mohou seznámit řádným způsobem, který vylučuje jakoukoliv nejasnost*“ (bod 60 rozsudku *Skoma-Lux, s. r. o.*), což v sobě jednoznačně obnáší též lidskoprávní prvek. Navíc Soudní dvůr odkazuje na zásady právní jistoty a zákazu diskriminace jednotlivců z nových členských států ve srovnání s jednotlivci z členských států starých (bod 36 násl. tamtéž). Pokud tedy Soudní dvůr ES dospěl k závěru, že nedostatek publikace nařízení v českém jazyce brání tomu, aby povinnosti obsažené v takové právní úpravě Společenství mohly být uloženy jednotlivcům v České republice, a to i když se tyto osoby mohly seznámit s touto právní úpravou jinými způsoby, přičemž dopady tohoto rozhodnutí omezil jen na ta rozhodnutí orgánů veřejné moci, která byla ke dni 11. prosince 2007 „napadena opravným prostředkem v rámci správního nebo soudního řízení“, znamená to, že soud ani správní orgán nemohou ospravedlnit ukládání povinností na základě takovýchto předpisů pro všechny právní skutečnosti, které se uskutečnily přede dnem řádného vyhlášení takovéhoto evropského předpisu, a to bez ohledu na to, zda nedostatek publikace jednotlivec v řízení před soudem namítá či nikoliv.

Nejvyšší správní soud závěrem podotýká, že (blíže nevyargumentovaný) názor o nutnosti vzít v potaz nepublikaci nařízení v české verzi z úřední povinnosti zaujal zdejší soud již ve svém rozsudku ze dne 24. ledna 2008, č. j. 9 As 36/2007 - 59 (publikován jako č. 1533/2008 Sb. NSS), byť pouze jako *obiter dictum*. Nejvyšší správní soud totiž uvedl, že dnem vstupu České republiky do Evropské unie nabyly ve vztahu k České republice platnosti přímo použitelné předpisy Evropského společenství, tedy všechna nařízení, která byla součástí sekundární legislativy Společenství do 30. 4. 2004. Ve světle rozsudku ve věci *Skoma-Lux* však dané nařízení ke dni spáchání správního deliktu nebylo ve vztahu ke stěžovateli v kauze sp. zn. 9 As 36/2007 aplikovatelné, neboť v té době dosud nebylo řádně publikováno v českém jazyce. V daném případě však nalezl Nejvyšší správní soud dostatečný právní základ pro uložení správní sankce v mezinárodní smlouvě, kterou byla

Česká republika vázána. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že *sankce byla uložena na základě platného a na stěžovatele plně aplikovatelného právního předpisu*, a proto správní rozhodnutí, jímž byla stěžovateli uložena pokuta, netrpí žádnou vadou, k níž by musel Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti (viz judikát č. 1533/2008 Sb. NSS, str. 372 Sbírky 4/2008).

V.
Shrnutí

S ohledem na všechny výše podané argumenty tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že fyzickým ani právnických osobám v České republice nelze, za podmínek stanovených rozhodnutím *Skoma-Lux, s. r. o.*, ukládat povinnosti na základě nařízení jakožto sekundárního pramene práva Společenství, pokud takové nařízení nebylo řádně publikováno v českém jazyce, a to pro všechny právní skutečnosti, které se udály přede dnem řádného vyhlášení takovéhoto nařízení. K tomu, že nařízení nebylo v českém jazyce řádně publikováno, přihlédne správní soud i bez námitky žalobce (stěžovatele). Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud napadené rozsudky zrušil. Krajský soud je zde vyjádřeným právním názorem vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

VI.
Rozhodnutí o nákladech řízení

S ohledem na zrušení rozsudků krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozsudku i o náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2008

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu